

לנהוג גם בחבוריו שאסור לדלג אפי' על מלת "וגומר" או וכו', מפני שאין בהם אפילו תג אחד לבטלה.

(ג) **פ"א** אמר רבינו שיש אמנם חרם קדמונים שלא ללמוד סתרי תורה עד שימלא קודם את כרסו בש"ס ופוסקים וכיון שכן איך אנו לומדים חכמת הקבלה? אבל הלא אמרו רז"ל (ע"ז ט"ז ע"ב) א"ר תנחום בר חנילאי לעולם ישלש אדם שנותיו שליש במקרא שליש במשנה שליש בתלמוד, והקשה בגמרא: ומי ידע כמה חיי? ומשני: כי קאמרינן ביומי, רצ"ל שילמוד האדם בכל יום ויום שליש במקרא שליש במשנה ושלש בתלמוד. וסיים רבינו: וכן אנחנו נוהגים גם בנוגע לחכמת הקבלה, אנו ממלאים קודם כל את כרסינו בכל יום ויום בש"ס ופוסקים ואח"כ אנחנו עוסקים בסתרי תורה, כי להמתין בכלל עד שימלא האדם את כרסו בש"ס ופוסקים, מי יודע כמה יהיו שנות חייו, וע"כ הכוונה לכל יום ויום בפרטות.

(ד) **באמור** היה רבינו מתבודד בחדרו כל הלילה עד הבקר, ושום אדם לא זכה לראות פניו בעת ההיא, פ"א עשה אחד מבניו שמחת נשואין לבתו עם אחד מבני בניו של הגה"ק מראפשיץ זצ"ל, ומנהגו של רבינו היה שאפילו בזמנים לשמחה כאלה לא היה פוסק ממשנתו, סמוך להובלת חתן-וכלה לחופה, היה נכנס אליו בעל-השמחה ומזמינו אל החופה, באותה שעה היה סוגר את הגמרא לבש בגדי שבת והולך אל החופה, בדרך ברכת האירוסין ושבע ברכות שאחריה, ישב עם המחותנים בסעודה אבל לא האריך שלא להתבטל על ידה מתקון חצות אחרי שבירך ברהמ"ז ורקד רקידת מצוה לפני הכלה התפטר מן המחותנים, פשט בגדי שבת ולבש שוב בגדי חול וחזר לעבודתו כתמול שלשום.

גם בפעם ההיא עשה כן. ויהי כטוב לב המחותן אבי החתן, זחה דעתו עליו ואמר לבני רבינו: מה זאת יעשה לנו אביכם, אנחנו פה ששים ושמחים והוא עלה לו לחדרו ופירש א"ע לגמרי מן הצבור כאלו לא לו נגעה שמחתו? הבה נלכה ונביאנו אלינו, אבל בני רבינו לא אבו ללכת ואמרו לו: אם יש את נפשך לך נא בכבודך ובעצמך, אמר המחותן: מה כל החרדה? אנכי אלך אליו לבדי ונראה אם לא אביאנו אליכם, אמר ועשה, הלך ועלה אל רבינו שהתבודד אז בחדרו ונשא קינה על גלות השכינה וחורבן הקודש והמקדש, ויהי אך פתח דלת חדרו של רבינו, עוד טרם פתח פיו לאמר בקשתו, נהם עליו רבינו בנהימה, ואמר: נא!!! "ונא" זה לא היה לשון בקשה כלל וכלל, כי אם גערת נזיפה על שההין לבטל אותו מעבודת הקודש, נהימה זאת